

DRIE JONGENS MISSEN EEN VOLVO EN PA ROOS WORDT BOOS

Een glanzend gepoetste Citroën ID gleed over een oprit van brokkelig asfalt en stopte in de schaduw van een rij statige cipressen. De chauffeur liet zijn linkerarm uit het open portierraam hangen en keek in het rond.

‘Allemaal Fiats, van die koekblikken waar je alleen in kunt als je je opvouwt. Weten we zeker dat deze praalwagen hier mag staan?’

Hij bewoog zijn linkerhand en legde een vinger tegen het metaal van de zijspiegel. ‘Auw,’ kreet hij geschrokken, ‘dat ding is bloedheet.’

Achterin de auto klonk gerommel. Een dikke jongen met een gezicht dat vuurrood was van de warmte bewoog zich of hij vastgeplakt zat.

‘Alles aan en in deze monstrueus mooie auto is laaiend loeiend heet. Als je geborrel hoort dan is dat mijn vet dat smelt.’

Naast de chauffeur zat jongen nummer drie. Hij veegde zweet uit zijn ogen en opende het portier op een kier.

‘Wees blij,’ zei hij tegen de omvangrijke persoon achterin. ‘Dan komt er nog iets goeds van de temperatuur hier. Een slanke Arie Roos. Zondoorstoofde gezondheid van handzaam formaat.’

De chauffeur keek op. ‘Verhip, Bob, je hebt een geldbron aangeboord. De Italiaanse zon als slankmaker. Alles moet half tegenwoordig. De melk halfvol, de kaas halfvet. Als we straks in Nederland terugkomen met een halva-Arie die tot aannemelijk formaat is teruggebracht door een nieuwe natuurmethode zijn we miljonair voor we het weten.’

Bob Evers keek naar de zon die nog maar enkele handbreedtes boven de horizon stond.

‘Houdt die zon nooit op warmte te verspreiden?’ s Avonds hoort het koeler te worden of doen ze daar in Noord-Italië niet aan? Arie mag dan slank worden, maar van mij blijft niets anders over dan een ruggengraat met een paar kilo los vel. Het water staat in mijn schoenen.’

Jan Prins grinnikte: ‘Ik kan je een paar uur koelcel aanbevelen. Uit ervaring weet ik dat je daar een ander mens van wordt.’ Terwijl hij sprak waren de bewegingen achterin heftiger geworden. De ID die voorzien was van een hydraulisch veringsysteem dat elke schok behoorde op te vangen, piepte zacht toen een enorme massa recht overeind kwam en zich over de voorbank boog.

‘Kunnen we even de koppen bij elkaar steken zonder dat we aanvallen van humor krijgen?’ vroeg de massa.

‘Steek maar raak,’ zei Bob. ‘We hebben koppen genoeg.’

Jan morrelde aan een klein model cassetterecorder die onder het dashboard was ingebouwd.

‘Ik blaf van de honger, maar eerst wil ik de speciale boodschap nog eens horen die op dit bandje staat.’

Hij tikte op een tiptoets en luisterde. Enkele seconden lang hoorden ze geruis, daarna gekraak en vervolgens de stem van een man die langzaam en zorgvuldig sprak alsof hij zich concentreerde op een taal die de zijne niet was.

Toen de man was uitgesproken zette Jan de recorder af. Hij luisterde even naar een paar vogels die in een van de cipressen een nieuw rocknummer uitprobeerden en zei: ‘Deze stem is volgens mij van een Engelsman die Frans spreekt.’

‘Maar dan wel een Engelsman die al een hele tijd in Frankrijk verblijft. Zijn Frans is uitstekend, al hoor je dat hij over sommige woorden struikelt.’

Jan knikte. ‘Een Engelsman die hier woont, dus. Zijn we het daarover eens?’

Arie boog zich verder voorover. Een druppel zweet rolde langs zijn neus en viel tussen Jan en Bob in.

‘Kom mee naar buiten, jongens. Hier leggen we het af. Daar is een restaurant. Ik hoop dat ik niet te veel heidens gelach veroorzaak als ik voorstel iets te eten?’

Jan schudde het hoofd. ‘Mij hoor je niet. Mijn maag kleeft tegen mijn middenrif en ik begin visioenen van koffie en koude melk te krijgen.’ Hij wilde uit de auto stappen toen Bob hem tegen hield. ‘Niet zo overijld,’ zei de Amerikaan, terwijl hij naar de cassette recorder bleef kijken. ‘Het is leuk dat jullie vaststellen dat daar een Engelsachtige Fransman spreekt, maar